

μερίδες τὰ γραικοτήκανα κι ἀεγινήσανε τοὺς τευκνάδες, τὰ
χαλοπάσματα, τὶς τρεμοῦλες.

Ο τόπος, λένε, ἀντιπροσωπεύει τὴν κοινὴ γνώμην.
Φαντάζεστε λοιπόν, ὃστερ ἐπ' αὐτά, τί φοβιτσιάρχη καὶ
δουλόφροντι καὶ σαγλή πον εἶναι τῇ κοινῇ γνώμῃ τῆς χώ-
ρας μας.

Ρχγιάδες, ραγιάδες !

★

ΚΑΙ οἱ ἐπαρχίες; Ὡ, ἔκει ἔτα εἶναι κι ἔτη εἶναι ποὺ
χάνει χανεῖς τὸν μπούσουλα. Ἀδύνατο νὰ νιώσαις τὶ θέλεις
καὶ τὶ δὲ θέλουν. Τὴν μιὰ μέρα λ. χ. γεροχροτοῦνε γιὰ τὶς
εἰκονομίες που ἔτα γίνονται καὶ στὴν ἄλλη μέρα ἀγριεύουν καὶ
φοβερίζουνε γιατὶ θάνατούς τους στήκωσει ἡ Κυβέντη τὸ Πρω-
τοδικεῖο ἢ τὴ Νομχρήτα τους.

Μὰ δὲ δὲν υπάρχει δῶ, στὴν πρωτείουσ, λεύτερη καὶ φωτισμένη κοινή γνώμη, στὶς ἐπαρχίες ἀκόμα λιγύτερο.
Ἐκεὶ τὴν Κοινὴ Γνώμη τὴν ἀντιπροσωπεύουσαν καὶ τὴν ἑαμεταλλεύουσαν καὶ τὴν τραβοῦνταν σὰ βίδην στὸ μακελεῖδι δυὸς τρεῖς Φωροκομιτάρχες καὶ ἄλλοι τόσο ποτριῶσκόπηλοι.

Φωτισμὸς τοῦ λαοῦ, ψυχικὸς καὶ πολετικὸς ζεσκλαβωμός του—Νά, ἡ βάση τοῦ ξαναγεννυμένου μας· κι ἀπὸ κεῖ δὲ ἐπρεπε νάρχινήσαι ἡ ἐπανάσταση. Μᾶ ἡ ἐπανάσταση, ἡ δικιά μας φρόντισε γιὰ τὸ κεφάλι κι ἔφισε τὰ ποδάρια ποραλυμένα καὶ τρεμουσιλάρικα. Καὶ δίχως ποδάρια, μαθέτε, οὕτε τὸ πιὸ γερὸ κεφάλι μπρεσεὶ νὰ βρεσταχτεῖ.

ДРАМАТИЧНІ ПАРАГРАФИ

"Ἄς μοῦ συγωρεθεῖται στὴν ἀρχὴν μικρὴ λοξο-
δρομίας ἀπὸ τὸ θέμα.

Ο κ. Σ. ΙΙ., καταποκρή ἀποδογυητής ἐνίς ποετάστρου, πού τόλμησε νὰ μὴν τὸν Θεράσω, μεταξὺ στὰ πολλὰ ποὺ μοῦ κατηγορεῖ, ἐκρράζει καὶ τὴν ἀπορία πῶς ἐνῶ ἀναγνωρίζω στὸν ποετάστρο παιητικὲς ἀρετές, δῆμος δὲ βρίσκω ὥραῖο τὸ ἔργο του. "Ἐνα ἔργο, λέει, εἶναι ἡ ὥραῖο ἀδσκημο" μέσος δρος δὲν ὑπάρχει. Μὲ τέτοιο αἰσθητικὸ κανόνα ἀπλοποιούντων βέβαια ἡ κριτικὴ καὶ δὲν ἀπέμενε μέσος δρος ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ θαυματομὸ καὶ τὴν καταδίκην ἐνὸς ἔργου τέχνης. Δυστυχῶς δῆμος καὶ γιὰ τοὺς κριτικοὺς καὶ γιὰ τοὺς ποιητὲς φαίνεται νὰ μὴν εἶναι τόσο ἀπλὸ τὸ πράμχ. Ἡ παιητικὴ ἴρυτζ φαίνεται νὰ μὴ μπορεῖ νὰ κάψει τόσο εὔκολο τὸ θάμα της δίχως νάθρει καὶ τὴν ταιριαστὴ της ἔκφραση, νὰ μὴν μπορεῖ νὰ φανερώσει τέλεια δίχως νὰ καταφέρει νὰ ὑποτάξει τὴν θρημή της στὸ νόημα τῆς τέχνης, καθίως τὸ ηθελε ὁ Σολωμός. Στίς μεγάλες, τὶς δυνατές ἰδιοφυτες ἵσως νάναι ἀπλούστερη καὶ πιὸ ὑποσυνεδητη, ἡ διαδικασία ποὺ φέρεται στὴν

ξασφράλισει μιὰ θέση διαστικοῦ Πλατείδου μέσω στὴν Ἀθήνα. Σὲ κάμποσα χρόνικ γύναικι Πρωτοδίκης, οὐτερχ Εἰσαγγελέχει καί, πιο; ξέρει, μιὰ μερχ θά μὲ δεῖς Πλατείδωρ τῶν Πρωτοδίκων στὴν Ἀθήνα μέσα! Ἐννοεῖς; Ἐννοεῖς;

Kai κύταξε τὸν Ὁρέστη ἀπὸ Φελάχ, καρδώ νοντας τὸ κοριμ του, σὰ ν' ἀναγνῶντες τὸν κόσμο ἀπὸ τὸ ὄψις τῆς προεδρίκης του ἔδρας.

— Καὶ... καὶ εἰσαὶ εὐχαριστημένος; Νὰ γίνεται
ὅταν θάσκι γεροντάκι Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν καὶ
νὰ πεθάνεις καὶ νὰ σου βγάλει ἐξ αὐτοῦ δικηγόρος ἐπι-
τάφιο λόγο καὶ νὰ πλέξεις τοὺς ἔγκλημά του καὶ νὰ
σου ακταβέσουν στέφανα, κ' ὑπέρειχε μήν ἀρήσεις
Ἴηνος τοῦ διάβου σου, Ἱηνος! Εἴνεοις; Να πεθάνεις;
γιὰ πάντα, νὰ περάσουνε πάντες, Ἱηνος, δίκια μέρες
καὶ νὰ μὴ λένε ποιὰ τίποτα γιὰ τίνκι, τίποτα, σὲ
νὰ μὴν ἔλλοσες ποτέ, σὰ νάσουν ἐνώ πρᾶμα, ἐνώ
δέντρο πού κόπηκε, ἐνώ σκυλάκι, ἐνώ πρέβετο. "Οχι!
οχι! Δέν είναιω! δέν είναιω!"

— Χχχχά ! Μή στάσου, χθεσφέ, πώς κάνεις
έποι ; Είσαι αστείος ! Τό καλή πιστή σου θέλω,
'Ορέστη, να γίνεις πραγματικός. Νά βλεπεις τα πρά-
ματα δύνας είναι. Τὸν κανομένο τὸν 'Ορέστη μου.
Τὸν κανομένο τὸν 'Ορέστη μου, πῶ, σύνχροτε !

τεχνική δριμότητα, ίπος νάναι πιὸ εύκολος δρόμος ποὺ τὴν διηγάεις νὰ γνωρίσεις τὴν καθηυτὸ φύση της καὶ τὴν προφυλάξεις ἀπ' τὸ παραστράτικην σὲ μηνοπάτια ἀταίριαστα μὲ αὐτή, σὲ αφίλες εἴτε ζένες εἴτε ξινώτερες ἀπὸ τὴν δύναμή της. Τὸ νὰ νιώσεις ἔνας τεχνίτης τὸ φυσικό, τὴν μπόρεση καὶ τὴν ἔκταση τῆς ἴκανότητάς του κι ἀπέκτω σ' αὐτὰ νὰ πασκίσεις νὰ μπει στὸ νόημα τῆς τέχνης εἶναι κατορθώματα, ποὺ τὰ συμπαθεῖ κανεὶς καὶ τὰ θυμάζει στὸν τόπο μας σὲ ποιητές σὰν τὸ Μαβίλη, τὸν Πορφύρο, τὸ Γρυπάρη. Τὸ ἀντίθετο ἀπ' αὐτά, τὸ πατημα δηλ. σὲ περιοχές ἀταίριαστες μὲ τὴν ποιητικὴν ιδιοφυΐα, τὸ τέντωμα σὲ σφρίρες ξινώτερες ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἴκανότητα καὶ δύναμη καὶ τὸ πάσκιμα νὰ παρασταθεῖ τὸ παραστράτικην αὐτὸς σὰν τὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς τέχνης εἶναι ἀδυναμίες ποὺ μας θλίβουν σ' ἔναν ποιητὴ καθὼς ὁ Παλαμᾶς καὶ αὐτὴ τὴν ὅψη τῆς ποίησης καὶ τῆς κριτικῆς του Παλαμᾶ ὄνομασσα, κ. Π. Φλ., (ἴπος μ' ἔχι πολλὴ ἐπιτίχησα στὸ χρηχτηρισμό) ἀντιποιητικές τάσεις. Πῶς μὲ δὴ τὴν μὴ συμπάθεια μου στὴν ξανάποδη δῆμη τοῦ ἔργου του Παλαμᾶ, μὲ δὴ τὴν φίλική μου ἀντιλογία τόσο στὴν ποιητικὴν ὅσο καὶ στὴν κριτικὴν ἐκδήλωσή της, δὲ φτάνω ὡς τὸ νὰ μὴν ἀναγνωρίσω τὴν μεγάλη ἀξία τῆς θετικῆς ὕψης τοῦ ἔργου του καὶ δὲν πάβω νὰ τὸν ἔχω μὲν σὲ πρῶτο μέρες στοὺς πρώτους σημερινούς ποιητές μας, εἰνκι, νομίζω, μιὰ δροσολογία ποὺ δὲ θάναι ἀρκετὴ μόνο γιὰ κείνους ποὺ κριτικὴ καὶ τέχνη δὲν ξεγαίνουν ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς προσωπολατρείας καὶ τοῦ do ut des, ποὺ ἐναντίο στὴν διλέθρικη ἐπερροή του γίνονται οἱ ἔδιοι ἐπαναστάτες στὴν πολιτική. "Αν μερικοί, ἀπὸ ὑπερβολικὸ ζήλο νὰ βροῦν μεμάλους ποιητές στὸν τόπο μας καὶ στὸν καιρό μας, ἔφτασαν δὲ; τὸ σημείο νὰ κατατάξουν τὸν ποιητὴ τοῦ «Δωδεκάλογου» τοῦ Γύρτου ξεντά στὸν ποιητὴ τῶν «Ἐλεύθερων πολιορκημένων», ή τὸ δημητριακὸ ἀπὸ τῶν μέρος δείχνει τὸ λίγα σεβασμὸ καὶ τὶς λιγύτερες ἀκόμα ἀπαίτησες ποὺ ἔχουν ἀπὸ τὴν τέχνη, ἀπὸ τὸ δέλλο δὲν ἔχεις δὲλλο ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὸ νὰ πληγαίνει τοὺς Μπάβιους καὶ Ναΐσιους καὶ νὰ θέρεψε τὴν σύγχυση στὴν ξεντίληψη τῆς τέχνης ὡς τὸ σημεῖο ποὺ κάθε ἀσυνάρρητο ξάνχυτο νὰ παρουσιάζεται γιὰ νέο μεγαλορύμχτο ἀντίκρυσμά της, κάθε ἀδυναμία ποτέστρεψε νὰ φτάσει μιὰ πλαστικὴ ἔκφραση καὶ νὰ

Καὶ τοῖς χέδιψι πετρικώταται καὶ προστάται πικόταται τὸν ὄλο, σκώντας στὰ γέλοια.

— Μάζ δὲν πωνέται ποτέ τὸ μέγατό σου ἀπὸ
θανάτιμες φιλοθυμίες ; Δὲ νοιώθεις; εσύ τὴν Ἀνάγκην
τῆς φριγχήν νὰ περάσταις καὶ ν' ἀρχίσεις ἀπάνω στὴν
γῆς ἔνας αὐλάκιος Βαθός ; "Είναι παταργητὴ δὲ νοιώ-
θεις μέστις σου δεμένω σ' ἔνα βράχο στὴν οὔπρα ένος
ἀνεκνοῦ" . ἔνα Μεγάλο Νηπολέοντα, που ἀγγαντεύει
τὰ πέλαγα καὶ τὶς στεριές καὶ χυμᾶς νὰ ἔφεργει
καὶ ν' ἀδράξει τὸν κάστρο καὶ νὰ τὸν κλείσει — σὲ
νότανε βυθὸν τρεμέμενο γυναικας — μέστις σὲ τις φρι-
γχες τῶν χεριῶν του ; Δὲ νοιώθεις τίποτα, τίποτα,
τίποτα μέστις σου, ἔστω καὶ μικρό, ἔστω κι ἀνή-
μπορο, τὴν εὐνούχιαν καν τὴν ὅρεξην δὲ νοιώθεις ;
— Γιὰς ὄνομα τοῦ Θεοῦ, 'Ορέστη... 'Ησύχασε...
Οι ἀνθρώποι στκήκκανε στὸ δρόμο καὶ μᾶς βλέ-
πουν. Γιὰς ὅσιος τοῦ Θεοῦ !

Καὶ τόντε τράβηξε μικροὺς ἀπὸ τὴν πολυκοσμίκην καὶ τὸν πῆγαν ἀπὸ παραχώμενος δρόμους καὶ τόντε σιργούλευε καὶ τοῦ γλυκοριλαῦσε, γιὰ νὰ τὸν κάψει νὰ συνέρθει καὶ ν' ἀρνέψει. Τοῦ μιλοῦσε σιγὰ καὶ τόντε χάδευε σᾶς παιδίκια ποὺ ἔρχισε τὶς φωνὲς καὶ τὸ καλοπιάνομε γιὰ νὰ σωπήσει.

ὑποταχθεῖ σὲ μιὰν ἐνότητα καὶ ἀρμονία γὰ τῷ περι-
νέζεται σὰν πλούσια ζωή, μεγάλη ἐμφάνιση ποὺ ἔρ-
χεται νὰ ταράξει τὰ περιχρευμένα. Τὸ ξετύλικό
στὴν κατάντια αὐτὴ εἰς τὸν ἀναπόφευχτο. Ὅταν στὴν
ποίηση τὸ γνήτιο καὶ τὸ ἀληθινὸς γὰρ ἀντικατοτεί-
νει ὁ κούφιος καὶ μεγαλόβροντος λόγος καὶ τὸ αἴ-
στημα κ' ἡ εἰλικρίνεια πιστοδρομὰν στὴν εὔκολία
τῆς ὑπόκρισης καὶ τῆς χερονομίας, φυσικὰ καὶ στὴν
κριτική, ποὺ ἀπακουυμάται σὲ παρόμοια παρενόηση
τῆς τέχνης, καθὼς προσπάθεια γιὰ λογικὸ ξέτασμα
θὲ κάμει τόπο στὰ χοντρὰ λόγια καὶ στάδιοιστα κα-
λούπια τῆς κίνησης νέων ρυθμῶν, τοῦ ξαφνισμάτος
ἀπὸ νέες εἰκόνες, ἀπὸ θαραστὰ πανεράμητα τοῦ
Εἶναι καὶ τὰ παρόμοια. Εἶναι ἀλήθεια πώς δος ἡ
ζωὴ εἶναι κίνηση κι ὁ ρυθμός κ' ἡ εἰκόνα τῆς ἀλ-
λαζει, ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ δὲ μπορεῖ βέβαια νὰ μὴν
ἐπηρρεάσει καὶ τὴν ἔκφρασή της στὴν τέχνη. Κ' οἱ
συνειθισμένοι στὰ παραδεγμάτων θὰ ξαφνιστοῦν μὲ τὸ
διαφροτεικὸ ἀντικευματικὴν ζωῆς, μὲ τὴν νέα μορφὴν
καὶ οὐσία τοῦ Εἶναι. Μᾶς ἐδώ χρησίας ἔσται γὰρ καὶ
τὸ ἔργο τῆς κριτικῆς, ποὺ εἶναι νὰ φωτίσει τοὺς
συ.ειθισμένους στὰ παραδεγμάτων, ἔξηγάντως; ξα-
στερά τὴν οὐσία τοῦ νέου Εἶναι, δικιαλογώντας τὴν
ψυχικὴ ἀνάγκη τῶν νέων ρυθμῶν, τὸ ἰσωτερικὸ θέ-
θος τῶν κακινούρων εἰκόνων, ἀναλύοντας στὸ λο-
γικό, ὑποδείχνοντας στὴν αἰστησην ἔκεινο ποὺ συνθε-
τικὰ μόνο ἴκραζεται στὸ ποιητικὸ ἔργο, μὲ ἔνα
λόγο βοηθώντας τοὺς τυφλωμένους ἀπὸ τὴν πρόληψη
καὶ τὴ συνήθεια νὰ μισσουν τὸ κακινούριο ποὺ φέρνει
δ ποιητής. Ὅταν ὅμως ἡ κριτικὴ δὲν κάνει τούτο,
μᾶς περιορίζεται στὴ διαφήμιση τοῦ Καιούριου μὲ
λόγικα ἀδειανὰ ἀπὸ νόμημα καὶ γεμάτα στόμος κι ἀ-
συναρτησία μονάχα, τότες δῆλο μόνο δὲν καταφέρνει
νὰ φωτίσει τοὺς συνηθισμένους στὰ παραδεγμάτων, μᾶς
καὶ δὲν ξεπερνάει τὰ σύνορα τῆς κοινῆς ρεκλάμας
νέων ἵθερμεμάτων καὶ ξεπέφτει στὸ ἱπέπεδο τῆς ἀ-
ξίας ποὺ ἔχουν τὰ χειροκροτήματα τῶν ἐγκάθιτων
στὴ βουλὴ ἢ στὸ θέατρο, ζημιόντας ἔτσι περσό-
τερο καὶ τὸ ἔργο, ποὺ τοῦ γίνεται συνήγορος, μὲ τὸ
δυνάμωμα ποὺ κάνει τῆς ζωῆς κακούρουλης μὲ ὥστέσσο
φυσικῆς ὑποψίας τῶν συνηθισμένων στὰ παραδεγ-
μάτων: πώς ὁ κριτικὸς θόρυβος γίνεται μόνο γιὰ τὸν
ἔφημερο θόρυβο ποὺ κυνηγάει δ ποιητής.

στρου, δὲ θέλω νὰ φέξω παρόμοια κατηγόρια. Τό φε-
βερὸ κριτικαστρικὸ σύμπτωμα τοῦ παρουσιάζει ἔχει
ἀρκετὰ βαθύτερη ρερεμή. Τό διατερόν ποιητικὸ ζε-

Μὴ φονάζεις ! Ἐλα, πόμε στὸ οχρενεῖο τὰ πάργα
ένναν εκφέ. Δέθες ; "Οχι ; "Ε, τάτε, ώρεδονυχά !

Καὶ κοντεστάθηκε ἀκόμη γιὰ νὰ τις σερβίσει
μιὰ συνταγή:
— Μὴ δικθέξεις, Ὁρέττη. Μήνυ πολυκουράχε-
σται. Νέργοσι στὸ καφενεῖο, νὰ μάθεις λίγα ταῦθι-
κα! πρέφα, νὰ παρνά ἡ ὥρα σου. Καταθέξου νέργο-
σσι νὰ μᾶς βλέπεις καὶ μᾶς!..

Κ' ἔρυγε τρεχάτος στὸ καφνεῖο πασίχαρος,
γιατὶ θὰ δηγόταν τὶς ἀνογοίες ποὺ εἶπε πως ὁ
'Ορέστης. Καὶ χαμογελαῖται βλος προμκντεοντας;
τὶ γέλουι θὲ κάνων πάλι δικῇ θὴ τοὺς ἔλεγε με-
ρικὲς φράσεις τοῦ 'Ορέστη. «Ηδγάλε μιὰ στιγμὴ τὸ
σημειωματάρεό του καὶ τὶς ἔγραψε μὴ τυχὸν καὶ
τὶς ξεχάσει : «Δὲν πονέζει ποτὲ τὸ μέτωπό σου ἀπὸ
θυνάσιμες φίλοδοξίες ; » «Δὲ νοιώθεις μέσα σου ἕνα
Μεγάλο Νηπολέοντα δεμένο σ' ἓνα βράχο ; »

(Ἀκολουθεῖ)

τύλιμα του ίδιου ταιριάζει τόσο μέ τις τάσεις του ποετάστρου που πτωχοπροδρομέβει! Δυό τρία άπο κάπια διηγήματα, που είχε τυπώσει στὸ φύλλο αὐτό έδω και λίγα χρόνια ζόιναν τὶς διορθώσεις ἐλπίδες; γιὰ ένα νεαρὸν συγγραφέα, ἐλεγχαναν δυνατά ποιητικά χαρίσματα: αἰσθηση τοῦ δραματικοῦ, ζωράδα ἐκφράσεως, ζουμέρο, χαραχτηριστικὸ γλωσσικὸ αἴστημα, ἀρκετὴ πρωτοτυπία στὸ διάλεγμα τοῦ θέματος. Ή διάθεση πρὸς τὸ ρωμαντικό, ἡ κλίση στὴν ἀγνάδα τῆς ἀδριατικῆς καὶ τοῦ σύμβολου βίβασια δὲν ἔλειπαν κ' ἐκεῖ, ὥστε τὰ προτερήματα τοῦ συγχρέα νικούσαν στὸ σύνολο, κι ἀν τόντις δὲν ὑπάρχει μέσος δρός ἀνάμεσα καλῶν και κακῶν ἔργων, ὁ πρῶτος χαραχτηρισμὸς θάξεις πιότερο στὸ δυὸ τρίχ οἰκεῖα διηγήματα. Καὶ τὴ φυσικὴ ἵξελιξη τοῦ νέου συγγραφέα τὴ φυνταζόν: αν κανένας στὴν τέλειαν νικη τῶν ἀγαθῶν συστατικῶν τῆς ίδιοφυΐας του, στὴν ἐπικράτηση τοῦ πραγματικοῦ στοιχείου στὴν ἀντίληψη τῆς ζωῆς. Ωστόπο τὰ δῶρα, που δείχνονταν σὲ ἀρκετὴ δόση στὰ πρωτόλειά του, πῶς ἔξτριμος δημόσιος μέτρος τοῦ στρατού, πῶς τοὺς ρωμαντικοὺς ἀγνοῦσι, οἱ σημαντικές γιὰ τὸν τόπο μας ποιητικές του ἀρετὲς πῶς γάθηκαν στὰ κατοπινά του κρύκ κι ἀκατανήτα συμβολικὰ γυμνάριτα, τὰ δίχως αἴστημα, ψυχὴ καὶ βάθος; Ο χυμός του νέως, η ζωτάνια κι ὁ πλοῦτος, που φάνενταν πῶς κατέχει, δὲν ἔχουν πιὰ στέριο ἔδαφος νάναπευχτεῦν στὸ δρόμο που πήρε ἡ ἐμπνευσή του κατὰ τὰ σύγνεφα και τὸν δέρα. Ἀντὶς τὸ μέστωμα, που πρόσμενε κανένας, τὸ ξεστάχιασμα τόσο ναρίς! Ἀντὶς ἡ ποιητικὴ πρόσδο νὰ τραβᾶσι στὴ μακτορία και στὸ δυνάμωμα, γύρισε στὴν ἄνοιξια και στὸ ζεθύμασμα. Ο ποιητὴς εἶναι νέος; ἀκόμα καὶ μένει πάντα ἡ ἀπίδεια πῶς εὔκολα μπορεῖ νὰ ξανάρθρει τὴ δύναμή του, που παραγνώρισε. Ἀλλὰ τὸ πράμα ἀπομένει πράμα κ' εἶναι μιὰ ἀπόκριση στὴν ἀπορία του πῶς ποιητικὰ χαρίσματα, δταν παραμεληθοῦν και παραγνωριστοῦν ἀπὸ κείνον που τὰ κατέχει, μπορεῖ νὰ φέρουν στὸ φῶς ἐξαμβλώματα, ἔκει ποὺ μὲ εἰλικρινέστερο κ' εύσυνειδητότερο κ' ἴνσυνειτότερο ἐκμετάλλευμά τους θέρπταναν νὰ γεννήσουν ώραζες.

(Στόλλο φύλλο τελιώνει)

ΠΗΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΒΙΗ;

(Ἀπάντηση στὸ μύστη τῆς ἑγγραμμάτου φιλοπατρίας)

Ἐνα ἀρθρό ἀρχινησμένο καλλὶ μὲ κεντρικὴ ἰδέα πρώτης γραμμῆς, ἀρθρό τῆς ἡμέρας, σκοτώθηκε μὲ τὴ γλώσσα του, σκοτώθηκε μὲ τὶς ἰδέες του γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, σκοτώθηκε μὲ τὶς ἰδέες, κείνου που τὸ γράψει, γιὰ τὴ νεώτερη φιλολογία μας. Ἀρθρό που ρωτάει γιατὶ δὲν ἔγραψε τούτη ἡ ἀπαντασθητὴ τὸν ποιητὴ της και τὸ ρωτάει σὲ τέτοιο γλωσσικὸ ἀνακάτεμο ποὺ σοῦ θυμίζει τὴ Ρούσικη σκλάτα, που σοῦ φέρνει ἀληθινὴ ἀναγοῦλα. Καὶ κεῖ ποὺ βίσκει μοναχός του ὁ ἀρθρογράφος τὸ φυτικὸ τῆς ἀπανάστασης, δὲδιος πάλι τὰ χάνει και ρωτάει μας ἀπόδει νὰ τοῦ ποῦμε, γιατὶ δὲ φάνηκε ὁ πραγουδιστὴς τῆς σημερνῆς.

Πάρτε τὴν «Ἀκρόπολη» τῆς 27 του Ὁχτώβρη και δικβάστε τὸ ἀρθρό του κ. Α. Ἀπαστασόπουλου τοῦ «Ἀθηναλού» γι' αὐτὸ τὸ ἀρθρό μιλῶ γιατὶ δημοσιεύτηκε στὴν «Ἀκρόπολη». Σὲ μιὰ μεριὰ λέει «έγω φρονῶ ὅτι δπως ἡ ἀπανάσταση δὲν γνωρίζει δρια εἰς τὸ ἔργον της...»—δω σὲ θέλω και γώ, κύριε ἀρθρογράφε. Δὲ μοῦ λέει, ἡ σημερνὴ ἀπανάσταση

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000! ΛΑΧΕΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣ

«Εκαστον γραμμάτιον ίσχυον διὰ τὴν κληρωσιν
1909 τιμάται ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΙΩΣ :

ΜΕΓ ΚΕΡΔΟΣ	ἐκ δραχ.	100,000
1 Κέρδος	»	25,000
1 Κέρδος	»	10,000
3 Κέρδος	»	5,000
5 Κέρδος	»	1,000
118 Κέρδος	»	100
557 Κέρδος	»	50

1000 ἐν δῶλω κέρδον ἀξίας δραχμῶν..... 225,000

Γραμμάτεια πωλούσαται. Εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα και λοιπὰς δημοσίας ἀρχαῖς, εἰς τὰς Τραπέζας, εἰς τους σταθμάρχας και στασιάρχας τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς δικαιούρους και τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

Διὸ πᾶσαν πληροφορίαν γιὰ τὴν γραμματίων ἀπειθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ «Εθνικοῦ Στόλου» και τὴν αρχαιοτήτων, ὑπουργείον Οἰκονομικῶν εἰς τὸ Αθηναλό.

Ο διευθύνων την πατέρα
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

«ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΚΑΙ ΝΟΜΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ» Τόμ. I. Τεῦχος Γ'. Δ—1909.

Μὲ τὸ τεῦχος τοῦτο κλείνεται ὁ πρῶτος τέμος τῆς ἐπιθεωρήσεως. Ἀπ' τὰ περιεγέμενά του ζηταρέουμε ἐνν ἀξιούλογο ἀρθρο τοῦ κ. Α. Μυλωνᾶ: «Ἄν μποροῦν νὰ ἔρχομεστονται εἰς διάτξεις τοῦ Ποινικοῦ Νόμου γιὰ τὴν τοκογλυφίαν, μιὰ περίληψη ἐνδε ἀρθρου τοῦ Γερμανοῦ δικαιοτικοῦ Stephan Genzinger «κιὰ τὸν κοινωνικὸ σοσιαλισμὸ σύμφωνα μὲ τὴν πρωτοκαὶ κοινωνικὴ νομοθεσία», και μιὰ διεθνορρίσια τοῦ κ. K. Τριανταφυλλόπουλου γιὰ τὴ μελέτη «Δικαιοστής και Νομοίσια» τοῦ Γερμανοῦ Düringer.

Τὸ τεῦχος τοῦτο, ἀντίθετα πρὸς τὰ πρωτητερά, ἔχει ἀρκετὲς πληροφορίες γιὰ τὴν τελευτεῖται κίνηση πάνου σὲ διάφορη νομικὰ και κοινωνικὰ θέματα, γραπτωμάτω τοὺς εἰπιστήμονες κατάλογο τῶν καινούριων βιβλίων που φανήκαν τὸ 1909, σχετικὰ πάντα μὲ τοὺς κλίδους ποὺ έπειθεῖσαν.

Τὸ μόνο ποὺ τα μποροῦν νὰ περιτερήσῃ κανεὶς, εἶναι τὸ πῶς εἰ νέις επιστήμονες ποὺ φροντίζουν τὴν ἔκδοση καὶ καὶ καθέναν νὰ κένθενε μερικὲς γεροντικὲς συνεργασίες τῆς ποινικής ἀπ' τη μιὰ μερία, κι ἐπ' τὴν ἄλλη νὰ πλουτίζουν περισσότερο τὸ τμῆμα τῶν «Ανακοινώσεων και εἰδήσεων», γιὰ νὰ δίνεται ἐτοι μεγαλύτερη θετικὴ γρηγορία της περιοδικοῦ.

Η ἐπιθεωρήση γράφεται στὴν ἐπίσημη καθηρευουσιανή γλώσσα τοῦ Κράτους, και ποὺ σωτά, γιατὶ και τὶ περιδοσοῦ, έτοις ἀκολουθεῖται, και δὲν εἶναι πρεπούμενο τοὺς νέους ἐπιστήμονες νὰ τούς ένεγκλητοῦ στὰ διάδοστα τῶν «Ανακοινώσεων και εἰδήσεων».

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Το κριτικὸ ἀρθρό τοῦ κ. Ψυχίρη «Ψυχολογίες της μετωπού» ἔμεινε γιὰ τὸ φύλλο τῆς ἀλλαγῆς Κεριατῆς.

— Οι «Καιροί» προτείνουν κάτιον καὶ τὸ φύλλο σῆμα περιστρέψεων τρίτης. Τὸ «πτερίσματα» κ' ἐδοῦ νὲ τελωνεύται, δύος και τοῖς ἀλλας πολιτισμένες χώρες, μὲ προτίμετα ζητηματικὰ και νὰ δικιζούνται γλυπτοί, μέση σὲ εἰκονιτέσσεις ὅρες, ἀπὸ ἀστυνομικὰ δικαιοτέρια. «Βέται, λένε και ποὺ σωτά, και τὸ δημόσιο νὰ κερδίζει και δὲ κοσμήτης θεργητής νὰ γίνεται θημερώτερος.

— Ο συνεργάτης μας Γιαννης Ηεργιαλίτης τυπώνει τὸν «Αλεξίου» μεθύσιο, πρωτότυπος και ματαρραχμένος ἀπὸ τοὺς μόδους τοῦ Λιτωπού, τοῦ Αλφονσίου κ.π.

ΧΟΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Κεπ. Αιθερούλη. Λίθισμε τὴ συντροφή και τ' εὐχαριστοῦμε.—κ. Σπ. Στ. στὸ Κύθηρο. Σύν στέλνουμε τὸν «Τυρετῶν τῆς Επικαινότασσας» ποὺ ἀποζητεῖται στὸ βροντερὸ ἀρθρό του δὲ τὸν εύρισκε μέση στὰ «Σχετικὰ γυμναστικά» τοῦ Παλαρκαὶ ποὺ τυπωθήκανε στὸ 336 φύλλο τοῦ «Νουμᾶ». Μὰ γιὰ τὸ μεγαλοφαλήτορος Κεχηνού, δὲ παλαρκαὶ είναι μοναχὰ γραμματικές τοῦ ΕΘν. Πανεπιστημού, ἀναζίων κατέχων τὴν περιβλεπτὸν αὐτὴν θέσιν! «Όλο γιὰ τὸν Τραπεζῆντα. Λίθισμε τὴ συντροφή και τ' εὐχαριστοῦμε.

* * * * *

Γ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΛΑΚΗΣ

Σημ. τοῦ «Νουμᾶ».—Ο κ. Αναστασόπουλος δὲ Κεχηνούς τοῦ «Τυρετῶν τῆς Επικαινότασσας» ποὺ ἀποζητεῖται στὸ βροντερὸ ἀρθρό του δὲ τὸν εύρισκε μέση στὰ «Σχετικὰ γυμναστικά» τοῦ Παλαρκαὶ ποὺ τυπωθήκανε στὸ 336 φύλλο τοῦ «Νουμᾶ». Μὰ γιὰ τὸ μεγαλοφαλήτορος Κεχηνού, δὲ παλαρκαὶ είναι μοναχὰ γραμματικές τοῦ ΕΘΝ. Πανεπιστημού, ἀναζίων κατέχων τὴν περιβλεπτὸν αὐτὴν θέσιν! «Όλο γιὰ τὸν Τραπεζῆντα. Λίθισμε τὴ συντροφή και τ' εὐχαριστοῦμε.